

Νίνα Τομασον

Αυτο που θελω να γραψω δεν ειναι πολυ
αστειο για μενα ομως εσας μπορει να
σας αρεσει.

Καποτε ειδα μια φραουλα που ειχε
πολλες φακιδες.

Κι επειτα ειδα ενα πορτοκαλι με κοκ-
κινα μαλλια.

Και τα παπουτσια του τεννις του αδελ-
φου μου

μοιαζουν με κουρελια,

γιατι οι γατες τα ξεσκισαν.

Μπεννι Βιντσιφορα

Θα θελα να γραψω για τον ερωτα

θα θελα να γραψω για την αγαπη

θα θελα να γραψω για το φιλι

θα θελα να γραψω για το χορο και για
ολα τ αλλα.

μετ. Ελενη Γρηγοροπουλου

Μελισσα Μπλιτς

Θα ηθελα να γραψω για πραγματα
που δεν ειναι πραγματικα.

Θα ηθελα να γραψω για τα λουλουδια
που θα μπορουσαν να μιλανε.

Ιλεανα Μεσευ

Δυο ερωτευμενοι μοιαζουν με δυο κομ-
πιουτερς που γραφουν «Σ αγαπω».

Δυο ερωτευμενοι μοιαζουν με δυο λου-
λουδια που μεγαλωνουν μαζι — αυτη
η αγαπη μοιαζει με δυο λουλουδια
που ανθουν απο τον ιδιο σπορο.

Δυο ερωτευμενοι μοιαζουν με δυο ρα-
δδια που τριβονται το να στ αλλο και
ξαφνικα αναδουν φωτια και ξεσπανε
στην αγαπη.

Δυο ερωτευμενοι μοιαζουν με δυο δοι-
δες τη στιγμη που εκρηγνυνται.

μετ. Ελενη Δρουκα

ΟΝΕΙΡΑ

(Κοριτσια 17—18 χρονων)

1

Βρισκομαι μπροστα σε μια πρασινη καγκελοπορτα. Ειναι ανοιξη και η φυση θρισκε-
ται στον οργασμο της. Μια παραξενη μουσικη ακουγεται χωρις να μπορω να προ-
σδιορισω απο πιο σημειο βγαίνει. Κοιταζω για ωρα μεσα απο την καγκελοπορτα και
θαυμαζω τον κηπο. Νιωθω εντονα την αναγκη να περπατησω μεσα στον κηπο. Διε-
ρωτωμαι ποιο θα ηταν σωστο : Να παραβιασω την πορτα και να μπω, η να θαυμα-
ζω απ' εξω τον κηπο. Ξαφνικα η πορτα ανοιγει και με βγαζει απο το διλημμα
μου.

Προχωρω δισταχτικα μεσα στον κηπο. Δεξια και αριστερα απο ενα θαυμασιο δια-
δρομιο με γκαζον και πλακες με γεωμετρικα σχηματα, υπηρχαν τετραγωνισμενες
περιοχες με λουλουδια εναλλαξ κοκκινα και ασπρα. που χωριζονται μεταξυ τους με
ανθισμενες νερατζιες, πορτοκαλιες λεμονιες.... Ο κηπος ηταν απεραντος λες και πη-
γαινε προς το απειρο και παντα με την ιδια οψη λουλουδια δενδρα γκαζον...

Σε μια στιγμη μετα απο πολυ περπατημα παρουσιαστηκε μπροστα μου ενα σπιτι.
που θυμιζε πυργο με πρασινη προσοψη. Ανεβαινοντας τα ασπρα μαρμαρινα σκαλια
εφτασα στην βεραντα του πυργου. Υπηρχε επιπλωση φερφοζε και σε μια πολυθρο-
να καθοτανε ενας τυπος με γαλανα ματια, — που ειχαν μια ηρεμια αλλοκοτη —
ισα ξανθα μαλλια που σκεπαζαν τους ωμους του — και ειχε μουσι. Φορουσε
σιελ πουκαμισο και λευκο παντελονι. Το πουκαμισο ηταν ξεκουμπωτο μεχρι την με-
ση του στηθους και φορουσε ενα χρυσο μανταχιον με το «θεο του ερωτα». Σηκωθηκε,
εσθησε το πουρο του, μου χαμογελασε φιλικα και μου επιασε το χερι. Προχωρησα.

με στο εσωτερικό του πυργού και με ξαναγούσε σε όλα τα δωμάτια που θυμίζαν ανάκτορο με παλιά επιπλά. Κατόπιν με οδήγησε σ' ένα δωμάτιο που έμοιαζε με εκκλησία. Πήρα από το παγκάρι δυο κερία και φθάνοντας στο μανουαλί τα ένωσα και τα αναψά συγχρονώς. Οι φλόγες ενώθηκαν σε μια. Τα κρατήσα στο χέρι μου για λίγο και απολαμβάνα το θεάμα. Μα ξαφνικά το δικό μου κέρι ελώωσε αποτομα και μου καψάλισε το χέρι.

Μετά με έπιασε ξανά ο ίδιος τυπος, που ξαφνικά ήρθε όπως είχε φύγει, και με πήγε στο πίσω μέρος του πυργού όπου υπήρχε μια πισίνα με γυρω-γυρω τέντες και καρεκλές. Σε μια καρεκλά που θυμίζει αναπηρικό καροτσι, κάθονταν κάποιος με μανύρα μαλλιά και μούσι και κατι μυστηριώδη ματιά γεμάτα πικρά και απογοήτευση. Καπνίζει τσιμπουκι και κρατούσε ένα βιβλίο στα χέρια του, χωρίς να το διαβάζει. Μόλις τον είδα τον θυμήθηκα. Εσφίξα το χέρι του ξανθού τον κοιτάξα στα μάτια και τότε αυτός κουνήσε το κεφάλι του, λες και συγκатаίνευσε με την άμεση αντίδρασή μου. Τον αφήσα και τρεχοντας έπεσα στα πόδια του αναπηρού με αναψήλειτα. Μου έπιασε με τα δυο χέρια του το κεφάλι μου και το σήκωσε ψηλά, κοιτάζοντας μες στα μάτια. Και μέσα από τα δακρύα μου διέκρινα στα μάτια του την περιφρονηση και την αγανάκτηση. Αυτόματα μου έδωσε μια σπρωξιά και με πέταξε κάτω. Αρχισε να τρέχει αιμα από το μετωπό μου και τη μυτη μου λερωνοντας το σιελ μακρύ φορεμα που φορούσα.

Πεσμένη κάτω ανίκανη να κάνω οποιαδήποτε κίνηση, αντιλαμβάνομουν αμεσα καθε κίνηση του. Με κοιτάζε αμήχανα και μουρμουρίζοντας κατι που δεν μπορούσα να ξεχωρίσω αρχισε να κουνιεται προσπαθώντας να σηκωθεί. Μετα απο έντονη προσπάθεια για να σηκωθεί αρχισε να κουναι τα πόδια του με αποτελεσμα να σηκωθεί... επιτελους απο την αναπηρική καρεκλά.

Με θημάτα φοβισμένα που θυμίζαν μικρό παιδί που πρωτοπερπατάει με πλησίασε και γονατίζοντας κοντά μου έσκυψε από πανού μου. Ενώισα να με πιάνει με τα δυο του χέρια και με φίλησε στο στομάχι. Όταν συνήλθα από το ξαφνιασμό...σηκώθηκα και κοιτάξα το λερωμένο από τα χιμάτα φορεμα μου. Μ' έπιασε από τον ώμο και δρεθηκαμε μπροστα στη θάλασσα την ώρα ακριβώς εδω ο ήλιος. Ήταν θαυμασία η θεα....

Μετά από αρκετά λεπτά σιωπής γύρισε και μου ειπε : «Από σένα μπορούσα να περπατήσω κορίτσακι μου. Σ' ευχαριστώ για άλλη μια φορά Και μαθε οτι σ' αγαπώ... πάντα σ' αγαπούσα και θα σ' αγαπώ...»

Σηκώθηκαμε και περπατώντας χέρι-χέρι δρεθηκαμε ξανά στον κήπο που είχε τώρα μόνο ασπρά λουλουδιά. Έσκυψε και έκοψε ένα. Μου το προσφερε και όσο επλησίαζα για να το πάρω τόσο μακρύτερα έφυγε εκείνος...

2

Το πρωί καθώς κοιτούσα στον ουρανό έβλεπα κατι που έμοιαζε σαν σμήνος από πουλιά. Ήταν όμως τόσο μακριά που δεν μπορούσα να ξεχωρίσω αν ήταν πραγματικά πουλιά, η τιποτε άλλο.

Το βράδυ της ίδιας ημέρας, από τον ουρανό έπεφταν πέτρες. Άλλες πέτρες ήταν μεγάλες, άλλες μικρές. Επάνω τους υπήρχε ζωγραφισμένη η μορφή του Χριστού, της Παναγίας και διάφορες άλλες αναπαράστασεις θρησκευτικού περιεχομένου. Υπήρχαν και μερικές που είχαν ζωγραφισμένα διάφορα σχέδια ακαθόριστα.

Όλες οι πέτρες ήταν λείες, γυαλιστερές με πολύ ωραίους συνδυασμούς χρωμάτων. Τελικά κατέληξα οτι αυτό που είχα δει το πρωί στον ουρανό, ήταν οι πέτρες.

3

Ξημερώνε εκείνη την ώρα. Εδύαινε ο ήλιος μακριά πίσω απ' τα δούνα και ο ουρά-

νος αρχίζε να παίρνει ένα βαθύ γαλανό χρώμα. Φύσουςε ένα απαλό δροσερό αεράκι που μ' έκανε να νοιώθω πολύ ευχαρίστα καθώς έτρεχα σε ένα καταπρασινο λειβάδι. Γύρω, γύρω σαν φραχτής μου εκλείναν τον ορίζοντα πελώρια κυπαρίσσια, που όσο ομώς τα πλησίαζα απειμακρύνοντο μα κλείνοντας μου παντα την θέα. Μέσα στο πρασινο χορτάρι ήσαν πολλά αγριελουλούδα και μεταξύ τους πιο πολλές οι κοκκινές παπαρούνες, που τοπούς, τοπούς έδιναν την εντυπωση του χαλίου. Όλα έδειχναν ότι ήταν Άνοιξη.

Έβαλα τα δυνατά μου πεισιμωμένη για τα κυπαρίσσια που όλο και απειμακρύνοντο, και έτρεξα προς το μέρος τους. Όσο τα πλησίαζα τόσο αυτά εφευγαν. Τα κυττάξα νευριασμένη και συνεχισα το τρέξιμο. Το κηνυγήτο κρατήσε πολύ ώρα ώσπου σε κάποια στιγμή σαν από θαύμα αυτά σταματήσαν, τα πλησίασα με φόβο μήπως ξαναρχίσουν το τρέξιμο ώσπου επί τέλους τα αγγίξα. Λαχανιασμένη μα και ευτυχισμένη έγειρα στον κορμό κάποιου για να ξεκουραστώ, μα καθώς έσκυβα αντίκρισα πιο μακριά πίσω απ τους κορμούς των δέντρων ένα μονορόφο λευκό κτίριο. Γεμάτη περιέργεια ξανασηκώθηκα, περάσα αναμμεσα τους κορμούς και ξεκίνησα για το περιεργό κτίριο. Σαν το πλησίασα είδα στην πόρτα του κάποιον κοντό με καπέλο και κοκκίνα μαγούλα και προσέξα ότι τα παραθύρα είχαν σιδερα. Προχώρησα λίγο ακόμη και έφτασα στην πόρτα του κτιρίου, ήταν φυλακή.

Καλημερίσα τον αγνώστο κυριο και τον ρώτησα για κάποιο όνομα. Προθυμοποιήθηκε να κυττάξει τα χαρτιά του και μετά μου ζήτησε να τον ακολουθήσω. Προχώρησαμε μέσα από υγρούς σκοτεινούς διαδρόμους σαν αυτούς που είχα δει στην ταινία για την Γυαρο. Γύρω μου δεκάδες κελλιά όλα ομώς άδεια. Στο τέλος φθάσαμε μπροστα σε κάποιο κελλί που προς εκπλήξη μου μέσα υπήρχε ένας άνθρωπος. Ο κυριός γυρίσε και μου είπε ότι αυτός ήταν ο κυριός που ζήτησα. Άνοιξε το κελί και εφυγε. Ο κρατούμενός ήταν ένας φήλος γεροδεμένος και μαλλον νεός. Όταν με είδε εσπρωξε την πόρτα του κελιού, βγήκε εξω με πήρε από το χερί και αρχισαμε να προχωραμε και παλι στους διαδρόμους. Δεν μιλούσαμε ουτε τον κυττούσα αλλά μ' αρεσε όπως με κρατούσε απ' το χερί. Τέλος φθάσαμε σε μια μεγάλη αιθουσα που εμοιάζε με ζαχαροπλαστείο. Καθήσαμε σε ένα τραπέζι πιναμε γάλα και συζητούσαμε. Όλη την ώρα με κρατούσε απ' το χερί. Δεν ξέρω ποση ώρα μιλούσαμε μα ξαφνικά είδα τον ήλιο φήλα και σκεφτήκα ότι έπρεπε να φύγω γιατί θα είχαν αναστατωθεί οι δικοί μου. Του εξήγησα ότι έπρεπε να φύγω και σηκώθηκαμε. Πήραμε τον δρόμο της επιστροφής και φθάσαμε μεχρι το κελί του. Μου ζήτησε να καθήσω δυο λεπτά να μου δείξει το κελί του και μου εκανε τοπο να περασώ. Μου εκανε εντυπωση ποσο καθαρά ήσαν τα σκεπασματα του, ποσο φως εμπαίνει απ' το μεγάλο παραθύρο, η δροσια που εφερε το αεράκι και η μισχρόβλια απ' τα λουλούδια. Κυττάξα μια θρυσή που έτρεχε συνεχώς απ' την ώρα που είχα ερθει και εκανε τον νιπτήρα τόσο λαμπερο και ασπρο που με θαμπώνε. Σκεφτήκα ότι όλα εκεί μέσα ήσαν πολύ ομορφα και δεν εμοιάζε καθόλου με κελί, μετά ομώς φαντάστηκα ότι ίσως η πόρτα να το ασκημιζέι και σπρωχοντάς την την εκλείσα για να δω πως είναι τώρα. Τότε ακριδώς τον ακουσα να φωνάζει και να μου λέει ότι η πόρτα πια δεν θα ξανανοίγε ως το άλλο πρωί, γιατί ο φυλακας είχε φύγει. Αρχισα να κλαίω και να σκεπτομαι τους δικούς μου που θα ανησυχούσαν μα και παλι ξαφνικά σταματήσα και αρχισα να χαμογελώ. Κυττάξα εξω απ' το παραθύρο την φύση ανοίωσα το αεράκι και ανοίωσα πάλι ευτυχισμένη που θα έμενα εκεί και ας με θαμπώνε ο νιπτήρας που δεν ήταν τίποτ' άλλο εκτος απ' τον ήλιο που εμπαίνει απ' τις γρίλιες και με φωνάζε να σηκωθώ για το σχολείο.

—Ημιονα καλεσμένη σε μια γιορτή και όπως πηγαινα, στον δρόμο ήταν πολύς κόσ-

μες, ρωτούσα «που πατε;» και μου απαντούσαν «στη γιορτή» Συνεχεία, φωνές, τρεχαλλήτα. Όπως περνούσα από την εισοδο μιας πολυκατοικίας είδα μια ξαδερφή μου, που ήξερα ότι είναι εγκυος (οντως είναι) όταν την είδα είχε «πλάκα» την κοιλία της. Τιποτα, χωρίς κοιλία. Την ρωτήσα «Λουση τι έγινε, γεννήσες κιολας;» Και μ'ενα απαθεστάτο χαμογελο μου απαντήσε «Μπα δεν ήταν τιποτα, ο γιατρος μουπε πως ηαν μια σπιθα με την οποία αναπαραγονται τα πιρανχας (!!!) και φουσκωνε, φουσκωνε η κοιλια μου, και τωρα εσθησε η σπιθα». Εγω της ειπα: «Α———ναι;» «Γεια σου,» μου λεει «Γεια σου» της λεω Μετα ανεδηκα σ'εναν οροφο (6ο) εκεινης της πολυκατοικιας. Χτυπησα το κουδουνι μιας πορτας. Μου ανοιξαν αλλα δεν είδα προσωπο. Τιποτα. Ηταν μοντεργο διαμερισμα. Και τότε εδγαλα το καλτσον που φορουσα. Το γυρισα αναποδα και το ξαναφορεσα. Ακουσα μια φωνη να μου λεει: «Θ'αργήσεις στην γιορτή». Τότε το ξαναδγαλα και το ξαναφορεσα σωστα. Εφυγα. Ανεδοκατεβαινα με το ασανσερ Και ενοιωθα την αγωνια οτι θα αργησω. Μετα ξαφνικα είδα ενα ξαδερφακι μου 3 χρονων που προσπαθουσε να φορεσει το παλτο του και δεν μπορούσε

5

—Ημιονα με μια φιλη μου σπιτι μου και ετοιμαζομασταν να παμε στη Γαλλικη Ακαδημια. Περιμενα καποιον φιλο να ερθει αλλα επρεπε να φυγω. Ειχε ποδοσφαιρο, η καποια γιορτη και υπηρχε πολυς κοσμος στους δρομους. Με την φιλη μου περπατουσαμε πολυ δυσκολα αναμεσα απ'τον κοσμο. Σκεφτομουνα οτι επρεπε να μεινω σπιτι και να περιμενω τον φιλο μου αλλα προχωρουσα. Εφτασαμε στην Ακαδημια Εκει συναντησαμε τον λογιστη του Αρσακειου και εναν Ουνο (!!) με φαλαχρο κεφαλι και κοτσιδα (!!) Μ'επιασανε και μου ειπανε «Γιατι διαλεξες αυτο το τμημα. Δεν σου εκανε το αλλο;». Μ'εδερνε. Δεν είδα το ξυλο αλλα τονοιωθα. Μετα τελειωσε, φυγαμε με την φιλη μου χωρις να νιωθω κανενα πονο. Συναντησαμε κατι αλλες φιλες στην Βοτση συγκεκριμενα και δεν τους μιλησα γιατι υποφιαζομουν οτι ο Ουνος ειχε βλθει μικροφωνα στο σωμα μου. Εδγαλα το χερι μου κατω απ'τα ρουχα μου και τα εδγαλα. Τότε μιλησα.

6

—Εμιαστε μαζεμενοι στο σπιτι του (.....) τα παιδια που θα διναμε εξετασεις. Μας εδινε τις τελευταιες οδηγιες. Σε λιγη ωρα θα πηγαيناμε να γραφουμε. Ενωθθα την αγωνια των εξετασεων Φυγαμε. Κοιταξα το ρολοι μου Ειχα να κανω μια δουλεια. Προλαβαινα δεν προλαβαινα να παω στην δουλεια. Τελικα πηγα. Πηρα κατι χαρτοσημα. Κοιταξα παλι το ρολοι Ετρεξα γιατι θα εχανα τις εξετασεις. Όπως ετρεχα σκεφτομουνα «Δεν πρεπει να λαχανιαζω γιατι δεν θα ειμαι ηρεμη για να γραφω». Ενωθθα την αγωνια. Μου σκορπισαν τα χαρτοσημα και γυρισα να τα μαζεψω. Ηρθε κοντα μου ενας αστυφυλακας. «Φυγε» μου λεει «απαγορευεται να κυκλοφορεις ενω γραφουν εισαγωγικες τα παιδια» Τρομοκρατηθηκα κι αρχισα να τρεχω, δυνατα, γρηγορα, πολυ γρηγορα Δεν εδλεπα που πηγαينا. Μονο ενωθθα τον τρομο, και την κουραση. Παντως ασταματητα ετρεχα.

7

Μια αλλη φορα ημιονα μ'εναν φιλο μου σ'ενα δασος. Εγω κρατουσα ενα μωρο. Δεν εδλεπα το προσωπο του. Παντως ενωθθα το βαρος του στα χερια μου. Εδλεπα την κουδερτα που ηταν τυλιγμενο και περπατουσα εγω πισω κι αυτος μπροστα. Σ'αυτο το δασος πηγαيناμε εκδρομες όταν ημιονα μικρη με την οικογενεια μου. Ηταν δασος απο λευκες. Φθινοπωρο, φυλλα ξερα κατω περπατουσα κι ακουγα που εσπα-

γαν σαν γυαλία κάτω απ' τα πελμάτα μου. Εκείνος προχώρουσε μπροστά. Το δάσος το αναγνώρισα μεσ' στο όνειρο. Δηλ. εγώ με το μωρό όπως ήμουν διαπιστώσα κοιτάζοντας γυρω-γυρω ποιο δάσος ήταν. Μαλλον ειχα παντρευτεί τον φίλο μου. Γυρίτε εκείνος και του το έδωσα. Το κρατήσε και προχώρουσα εγώ μπροστά. Διεκρίνα θαλάσσια και σταμάτησα να δω. Όταν γυρίσα να του μιλήσω είδα να κρατά στις παλάμες του ένα πλακουτσό πράγμα χωρίς κουνδέρτα χωρίς τίποτα.

Ένα κιτρίνο πράγμα. Τότε τρομάξα Φώναξα και είπα: «Το παιδί» Ευπνήσα. Άλλη μια φορά είδα το μετωπο μου γεμάτο σταυρους. Γεμάτο...

8

Πάλι, δα το σπιτι μου να γκρεμίζεται. Όχι αυτό που μενουμε αυτό που χτιζουμε απο πανω. Το είδα να καταρρεει και να σκορπίζονται τα τουβλά χωρίς να σπανε.

9

Έβλεπα πως θρικόμουνα σε κάποιο κτήριο με πολλές σκαλες και ετρεχα συνεχώς ανεβοκατεβαινοντας αυτές τις σκαλες. Εψαχνα να βρω ένα βιβλίο γεωμετρίας για να μπορεσω να γραψω τους τυπους σε ένα χαρτι. Ωπου ακουσα να χτυπα ένα κουνδουνι και ετρεξα γρηγορα και εκατσα σε ένα μεγάλο τραπέζι με ασπρο τραπέζομαντηλο. Αριστερα μου καθοταν η Δίλη (μια συμμάθητριά μου) και μου λεει πως τους εχει γραψει τους τυπους και ησυχασα δεξια μου ομως ήταν μια σειρά παπαδες. Και μας ειπαν να θαλουμε τα χερια μας πανω στο τραπέζι και καποιος ειπε κατι λογια παραξενά. Ομως ολοι οι παπαδες μυριζαν ασχημα και μας ενοχλouse.

10

Βρισκομουν σε ένα σκοτεινό δωμάτιο και κοιμομουν πολυ βαρεια. Σηκωθηκα και πήγα στην κουζίνα και εκει είδα μια γυναίκα με μαλλια ανακατωμένα και μια ρομπά μακρυα, που υποτιθεται πως ήταν η μητέρα μου (αυτη τη γυναίκα ομως καπου την εχω δει και δεν θυμαιται). Μολις με ειδε αρχισε να φωναζει πω κοιμηθηκα τοσο πολυ. Και συγκεκριμενα της ειπα «γιατι εχω ξανακοιμηθι ποτε αλλοτε τοσο πολυ;» Εαφνικα αλαζει ο τοπος και βλεπω μεσα σε ένα δωμ-τιν ένα αγοράκι με αιματα στη πλατη του. Ζουσε, αλλα κατι του ειχε κανει αυτη η γυναίκα που ειχα δει πριν. Το πήρα στην αγκαλια μου ενω αυτη εφευγε.

11

Ταξιδευα με ένα παραξενό οχημα και γυρω μου εβλεπα συννεφα ωπου μετα απο λίγο σταμάτησε και κατέβηκα σε έναν άλλο πλανήτη. Εκει είδα μια γυναίκα, ήταν η βασίλισσα του πλανήτη. Φορουσε μια ασχημενια φορμα και στο κεφαλι της ειχε κατι που φωτιζε πολυ. Στη θέση των γεννητικων οργανων ειχε ένα μακρυ φιδι και με κοιτουσε ακινητη.

12

Είδα την αιθουσα που συνηθως γραφουμε διαγωνισματα στο σχολειο. Και είδα την (...), εμενα και μια αλλη συμμάθητριά μου που πηγαيناμε να γραφουμε και μολις φτασαμε ειχαν τελειωσει. Μας λενε! Δεν πειραζει θα γραφετε τωρα. Αρχισαμε να γραφουμε και ενω ολες τελειωναν, εγω δεν μπορουσα να σκεφτω τίποτα. Εκλαιγα και η αγωνια μου ήταν τρομερη. Κοιτουσα τον καθηγητη ικετευτικα μη αυτος γελουσε.

13

Βρισκομαστε εγω και δυο ξαδερφια μου σε ενα δωματιο και εμιαστε ξαπλωμενοι σε ενα μεγαλο κρεβατι. Σε μια στιγμη ο ξαδερφος μου αρχισε να χλωμαζει τοσο πολυ που ηταν ασπρος. Μετα απο λιγο κοκκινησε τοσο πολυ που ηταν αφυσικο. Ειχε ομως φτερα και ουρα. Δεν τον φοβομαστε ομως, και συνεχισε να ειναι κοντα μας. Συνεχως με πειραζε και μου εβαζε διαφορα πραγματα στη πλατη. Αργότερα κιτρινισε παλι πολυ. Και εστρεξα γρηγορα να φωναξω την θεια μου. Οταν γυρισαμε εκει που ηταν ξαναεγινε φυσιολογικος ανθρωπος αλλα αρκετα κοκκινος. Και πηγες στο δωματιο που βρισκοταν η μητερα μου και αφου εβγαλε ενα δοντι του της το πεταξε και της ειπε: «θεια τωρα ειμαι καλα».

14

Απο μικρο παιδι εβλεπα συχνα, πολυ συχνα το ιδιο ονειρο. Ηταν κατι που με φοβιζε χωρις να ξερω γιατι. Ίσως γιατι ηταν παντα το ιδιο. Καθε φορα που το εβλεπα σε τιποτα δεν διεφερε απο την προηγουμενη.

Δεν ξερω τι ακριβως βλεπω. Οχι γιατι δεν θυμαιται, αλλα γιατι δεν μπορω να το περιγραψω.

Ειναι ενα πραγμα στρογγυλο, κατι σαν σπειρες μαλακιες. Μου θυμιζει σομα φιδου αλλα εξωτερικα μοιαζει σαν εντερο. Αυτο ανοιγει - ανοιγει - ανοιγει και μετα αρχιζει και κλεινει, κλεινει, κλεινει. Οταν ανοιγει δημιουργουνται μαυρα κενα και γενικα η εικονα μαυριζει πολυ. Οταν κλεινει ολα ερχονται προς το μπεζ χρωμα. Σαν το χρωμα του δερματος μας. Μερικες φορες, οχι παντα ομως, μου φαινεται πως μεσα στο κεντρο υπαρχω εγω. Αλλες φορες το κεντρο ειναι ενα κενο. Οταν φθανει στο σημειο να κλεινει τοσο ωστε μολις ν αρχισει να με σφιγγει, με πιανει μια αγωνια, ιδρωτας τρεχει απο το μετωπο μου, αλλα δεν κανω την παραμικρη κινηση. Σ αυτο το σημειο οπου κλεινει και νομιζω οτι θα με σφιξει μεχρι να σκασω ξυπνω η αποτομα αλλαζει εικονα.

Μικρη το εβλεπα πολυ συχνα αυτο το ονειρο. Νομιζω τουλαχιστον μια φορα την εβδομαδα. Και οταν λεω μικρη, εννοω απο τοτε που θυμαιται τον εαυτο μου. Στο Γυμνασιο το εβλεπα πιο σπανια. Και τωρα εχω να το δω 1—2 χρονια.

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Ειναι φραπες: καποιος που γυριζει απο ραντεβου * Φωνη απο κιουπι: καποιος που εχει περιεργη φωνη, μολις ξυπναει * Γινανε τα ξεδαθα πιατα να θελουν σουπα: καποιος που κανει τον ξυπνιο * Εχεις ροδα: εχεις αυτοκινητο; * Στραμπουληξα τη γλωσσα μου: οταν καποιος λεει κατι δυσκολο * Μην κουνισαι αλλο, πηραμε μιξερ: καποιος που χορευει και κουνισται πολυ * Ειναι ατοφιος: ειναι αυτος που ειναι * Ριξε μια πεννια: παιξε πιανο, μπουζουκι κλπ. * Κουμπαχια τηλεκατευθυνομενη: πολυ μεγαλη δλακεια που λεει καποιος * Εχω τα φυολογικα μου (η τα ψυχεδελικα μου): εχω ακεφιες * Φραμπαλας: πλακα — καλαμπουρι * Οξω ρε: σταματα * Καρεηλιας: αυτος που ντυνεται υπερμοντερνα * Ρε αρουραιο: ρε φιλε * Ειναι αρουραιος: ειναι κακος * Τσιφτης και λεμονοσιφτης: ο ενταζει * τυπος: ο μαγκας * Παραμυθιαζω το κομματι: κανω καμιακι * χτυπητηρι: καποιος προσπαθει να ριξει καποια * Χτυπησα ενα παιδι: ειδα εναν ωραιο : Σου μιλω παραθαλασσιως και συ με πιστιλας: δε μου δινεις σημασια σ αυτο που λεω * Η καρδια μου χτυπαει σαν τακουνι στην ασφαλτο: οταν καποια βλεπει καποιον που της αρεσει * Θα σ α-